

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. гр.Несебър, 23.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, IV-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на шестнадесети септември, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Нина Р. Моллова Белчева

при участието на секретаря Красимира Ил. Любенова
като разгледа докладваното от Нина Р. Моллова Белчева Административно
наказателно дело № 20212150200508 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод жалбата на Ф.. Й. Б., роден на ***** г., против
Наказателно постановление № 21-0304-000594/21.06.2021 г. на Началник сектор към
ОДМВР- Бургас, РУ- Несебър, с което на основание чл.179, ал.2 вр. ал.1, т.5 от Закона
за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение по чл.25, ал.1 от същия закон, на
жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв.
Моли се съдът да отмени обжалваното наказателно постановление като
незаконосъобразно. В съдебно заседание представител не се явява.

За ОДМВР- Бургас, РУ- Несебър, редовно уведомени, представител не се явява.

Съдът, като взе предвид становището на жалбоподаля, събрания по делото
доказателствен материал и като съобрази закона, настоящата инстанция намери за
установено от фактическа и правна страна следното:

От показанията на разпитаният св. Д. се установява, че на 21.06.2021 г., по повод
постъпил сигнал в дежурната част на РУ- Несебър за допуснато ПТП, бил изпратен в
КК „Слънчев бряг“, главна алея, до хотел „Ривър Парк“. На място установил лек
автомобил „Фолксваген“ с водач- жалбоподателя, и мотоциклет с водач- трето лице.
След беседа с двамата водачи свидетелят приел, че мотоциклета извършвал маневра
„изпреварване“ на лекия автомобил, който пък предприел маневра „завой наляво“ без

да се съобрази с поведението на водача на другото МПС, вследствие на което било допуснато ПТП. С жалбоподателят се комуникирало на английски език. Въз основа на тези констатации св. Д. съставил акт за установяване на административно нарушение № 983268/21.06.2021 г. Въз основа на съставеният акт било издадено атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление.

Съдът в контекста на правомощията си на съдебния контрол, след като провери изцяло и служебно съставения акт за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление, без да се ограничава с обсъждане на посочените в жалбата доводи, намира следното:

На първо място наказателното постановление и АУАН са издадени от надлежен орган и в рамките на неговата компетентност.

В жалбата е застъпено възражение, че при съставянето и предявяването на АУАН, съдържанието на същия не било обяснено на Б. на разбираем за него език, с което било нарушено правото му на защита. На първо място не се ангажираха доказателства, от които да се налага извода, че жалбоподателят не владее разбираемо български език. На следващо място касационната инстанция е имала възможност да се произнесе по този въпрос, приемайки, че в ЗАНН не се предвижда задължително участие на преводач в административнонаказателното производство във фазата на установяване на нарушението, извършено от лице, което не владее български език. Съгласно чл. 84 от ЗАНН, доколкото в този закон няма особени правила за призоваване и връчване на призовки и съобщения, извършване на опис и изземване на вещи, определяне разноски на свидетели и възнаграждения на вещи лица, изчисляване на срокове, както и за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Субсидиарното прилагане на нормите на НПК в частта относно задължението за назначаване на преводач не може да стане на основание чл. 84 от ЗАНН, тъй като неговите разпоредби са приложими за производството по обжалване на наказателните постановления пред съда. В тази връзка, неприложима е и нормата на чл. 55, ал.3 от НПК, с която вече в българското законодателство е възприета Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 година, относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство. Директивата не се прилага в случаите, когато законодателството на държава- членка предвижда налагането на санкция за леки нарушения от страна на орган, различен от съд с компетентност по наказателноправни въпроси, и когато налагането на такава санкция може да бъде обжалвано пред съд. При установяване на нарушението и съставянето на акта, както българските граждани, така и чуждите

граждани, които не владеят български език, имат правото да разберат за какво нарушение са обвинени. Именно с това право на невладеещото български език лице следва да се обвърже преценката за наличието/липсата на нарушение, свързано с назначаване на преводач. В случая, преценката дали липсата на преводач при предявяване на АУАН представлява съществено процесуално нарушение не следва да се прави формално и да се основава единствено на този факт, което пък автоматично да обосновава засягане правото на защита на наказаното лице. Засягането на правото на защита следва да се разглежда през призмата на принципа за върховенството на закона, отразен в [чл. 6 от ЕКПЧ](#) и предвид чл.47 и чл.48 §2 от Хартата на основните права на ЕС. При преценката на нарушението, описано в НП, действията на актосъставителя, поведението на жалбоподателя, сложността на случая, интересите на наказания и развитието на процедурата по налагане на наказанието, в цялост, следва да се направи извод постигнат ли е справедлив баланс между обществения интерес и индивидуалния интерес и права на личността. Следва да се има предвид и че правото на лицето да бъде информирано за обвинението срещу него на разбираем за него език е с акцесорен характер, част е от правото му на справедлив процес и правото му на зачитане на правото му на защита, а последното намира проявление и в рамките на съдебния процес пред РС. В [Директива 2010/64/ЕС](#) на ЕП и на Съвета от 20.10.2010 година относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство и [Директива 2012/12/ЕС](#) относно правото на информация в наказателното производство, изрично е предвидено, че при налагане на санкции за леки нарушения, например пътнотранспортни нарушения, установени след пътнотранспортна проверка, изискването за преводач и за осигуряване на информация важи единствено за производството по обжалване пред съд. Разгледани в своята цялост, цитираните директиви установяват безусловно задължение за осигуряване на превод единствено в рамките на наказателното производство. За извършените административни нарушения, обаче, такова задължение липсва. Затова, сама по себе си, липсата на назначен преводач при съставянето и връчването на АУАН не може да обуслови съществено процесуално нарушение в административнонаказателното производство. В този смисъл Решение № 843/12.05.2015 г. на АдмС- Бургас по КНАХД № 367/2015 г., както и Решение № 1319/10.07.2019 г. по КНАХД № 1394/2019 г. на същия съд. Ето защо това възражение не следва да бъде споделено.

По отношение на наведеното в жалбата твърдение, че вина за настъпилото ПТП е имал водача на мотоциклета, съдът намира, че в случая това няма значение за реализиране на административно- наказателната отговорност и на жалбоподателя, като участник в произшествието, в случай, че е допуснал нарушение на правилата за движение.

Що се касае до възражението, че нормата на чл.25, ал.1 от ЗДвП е обща такава,

настоящата инстанция не го споделя. Съгласно цитираната разпоредба, водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. В този смисъл нормата въвежда задължение на водачите при предприемане на каквато и да било маневра да се убедят, че няма да създадат опасност за останалите участници в движението, като се съобразят с тях. Посочването на видовете маневри не е изчерпателно. Ал. 2 урежда само правилата за предимство при такава маневра, но не съставлява специална разпоредба спрямо ал.1. Нормата на чл.35 от ЗДвП също не попада в настоящата хипотеза, предвид на това, че същата урежда правила за предимство на насрещно движещи се МПС-та, а в случая мотоциклетът е изпреварвал лекия автомобил, т.е. движели са се в една и съща посока. Видно от описанието на нарушението, същото е достатъчно ясно за да създаде представа дори на трето лице, каквото е съда, да разбере фактическата обстановка. В този смисъл не е нарушено правото на защита на жалбоподателя в сочения от него смисъл

С оглед на така изложеното, съдът намира, че правилно и законосъобразно на Б. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение и впоследствие е издадено наказателно постановление. От показанията на св. Д. се установи, че жалбоподателят е предприел маневра „завой наляво“ без да се убеди, че няма да създаде опасност за движението на преминаващия покрай него мотоциклет и без да се съобрази с неговото поведение на пътя. По този начин е спомогнал за настъпване на ПТП, макар и да не е бил основния виновник за това- видно от приложение констативен протокол за ПТП с пострадали лица жалбоподателя е посочен като Участник № 2.

Относно приложената санкционна норма:

Видно от атакуваното НП, в същото е посочено, че наказанието се налага на основание чл.179, ал.2 от ЗДвП, съгласно която се наказва водач, който поради допуснато нарушение е причинил ПТП. В случая се установи, че основната вина за настъпилото произшествие има водача на мотоциклета, като на жалбоподателя е ангажирана отговорността като съвиновен. Предвид това глобата следва да следва размера на чл.179, ал.1, т.5, а не на чл.179, ал.2 от ЗДвП, поради което последната е определена неправилно. Наказанието е с фиксиран размер от 150 лв.

Не се споделя твърдението на жалбоподателя, че са налице предпоставките за приложение на чл.28 от ЗАНН, тъй като нарушението не може да се квалифицира като маловажно. В случая, съобразно правилата на чл.93, т.9 от НК, и като се вземе предвид значимостта на обществените отношения, съдът намира, че самото нарушение не може да се характеризира като такова с ниска обществена опасност. Не са налице обстоятелства, които да го характеризират и като такова с по-ниска степен на обществена опасност от останалите нарушения от същия вид. Липсата на вредни последици може да се разгледа като смекчаващо вината обстоятелство при определяне размера на наложеното наказание, но не съставлява основен мотив за приложение на нормата на чл.28 от ЗАНН.

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане на жалбоподателя за присъждане на разноските от страна на жалбоподателят, на жалбоподателя следва да бъде присъдена сумата от 225 лв., като не се споделя възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Същото е в предвидения в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от горното, Несебърският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0304-000594/21.06.2021 г. на Началник сектор към ОДМВР- Бургас, РУ- Несебър, с което на Ф.. Й. Б., роден на ***** г., за нарушение по чл.25, ал.1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „Глоба“, като **НАМАЛЯВА**, на основание чл.179, ал.1, т.5 от ЗДвП, размера от 200 лв. на 150 лв.

ОСЪЖДА ОДМВР- Бургас да заплати на Ф.. Й. Б., роден на ***** г., сумата от 225 лв., представляваща разноски.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд- гр.Бургас.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____